



Xeremies llunyanes

M. ANTÒNIA SALVÀ

So llunyà de xeremies,
qui el sabria definir?...
¿Són passades alegries
que mai més s'han de fruit,
remembrances d'altres dies
que se planyen de morir?

Veu que en l'hora de la sesta
va planant pel camp soliu,
i als estels fa sa requesta
les vetlades de l'estiu;
veu que passa i mai no resta,
so perdut i fugitiu,
que ara es plany, ara somnia,
captivat d'unes amors
sempre, sempre en llunyania...
–qui en diria les llangors?–
sempre, sempre en llunyania
per serenes i grisors!
¿És la pena o l'esperança
que dóna ales a son vol?
¿És desig o bé recança
aqueix so que vol i dol,
i se plany d'una enyorança,
com l'aucell privat del sol?

Oh planyenta xeremia,
vés cercant ton bé perdut,
sols que passis dins ma via
i m'hi deixis la virtut
de ta pia melangia,
raig subtil de poesia,
exquisida companyia
d'exquisida solitud.

SALVÀ, M. Antònia (1926): *Espigues en flor*. Barcelona: Altés.